

SÕJAHÜÜD

PÄASTEARMEE AMETLIK

HÄÄLEKANDJA EESTIS

SP. 6168

 ENSV
 Riiklik Aja
 Raamatukogu

Nr. 132

Juuli 1940

12. aastakäik

Jeesuse suhtumine inimestesse.

Major C. F. DAHL.

On alati olnud mitmesuguseid inimesi, kes mitmesugustel põhjustel ja mitmesuguste asjadega Jeesuse juurde on tulnud. Nii oli Jeesuse maa peal kõndides ja nii on ka nüüd veel. Loeme kuidas õppinud Nikodemus vaikselt öötunnil tuli temalt nõu küsima usu asjus. Samaaria naine tahtis temalt lahendust usuliste tüliküsimustele.

Pidalitõbised, halvatud ja pimedad said terveks, kui tema juurde tulid. Kahetsev patune naine, tema jalgade juures, ja paljud teised said temalt lohutust ja pattude andestust. Kõik, kes kohtlaselt, abiotsides ühes või teises asjas tema juurde tulid, said aidatud. Ta kutsus ise enese juurde kõiki, kes kooramatud ja vaevatud on ja lubas neile rahu ja puhkust, ja ta ütles ka, et ta ei heida välja kedagi, kes tema juurde tulevad.

Oli aga ka teisi, kes tema juurde tulid ja kellesse ta suhtus täiesti teisiti. Need olid sellised, kes tema juurde ei tulnud kohtlase meelega, vaid mitmesuguste tagamõtetega ja salakavalate kavatsustega. Keege käsitundja küsis, teda kiusates, mis ta peaks tegema, et igavese elu päriks, üks teine, milline on suurim käsk, ja Jeesuse teravmeelised vastused paljastasid kohe, et nad ei olnud sugugi käskusid pidanud, ega neid õieti mõistnud ja et nad oma õiguse tõttu, millele nad lootsid, ei võinud igavest elu pärida.

Meie pildil näeme meest, kes Jeesuse juurde tuli katsuma teda võrgutada tema kõnest. Teeseldes ilmsüütut, kohtlast nõuküsimist, katsus ta leida siit Jeesuse vastu, et teda kukutada. Kiites teda esiteks ja näidates, nagu tunnustaks ta Jeesuse õpetuse õigeks, küsis ta, kas on tarvis maksta riigile kuuluvat maksu. Oleks Jeesus

Järg 2, lhk.

PÄASTEARMEE

Rahvusvaheline peakorter, London,
101 Queen Victoria Street.

Eesti peakorter, Tallinn, Kaupmehe
31—7. (Telef. 419-68).

Ametlikud teated.

Ülendatud:

Leitnandiks:

Proovileitnant Valerius Puusepp.

Hugh Sladen

Territooriumi juht.

Regiooni juhi ringvaade.

Major C. F. Dahl.

Territooriumi juhi külaskäik. Oli meie suureks õnnistuseks ja kosutuseks. Oli juba üle poole aasta möödunud sellest kui meil viimati oli võõraid, ja pealegi oli see koloneli esimene külaskäik Eestisse. Olen rõõmus võimaluste üle, mis mul oli territooriumi juhiga nõu pidada meie töö üle. Kolonel oli väga vaimustatud sellest, mis ta siin nägi ja ta on peale ärasõitu kirjutanud ja tänab lahke vastuvõtu eest ja saadab oma tervitused kõikidele sõpradele. Kirjeldused koosolekust on teises kohas selles lehes.

Kolonel Thykjaer, kes samuti külastas Eestit esimest korda, saadab ka tervitusi kõigile. Kolonel, kes on eri maades töötanud, saab hästi aru meie võitlusest ja raskustest siin, ja on lubanud meid palvetes ja ka muud meeles pidada.

Olime ka rõmsad, nähes meie vanu sõpru, kolonelleitnanti Mohelli ja major Ahlbergi, ja ka nemad said tunda, et nad olid teretunud.

Laste suvekooloonia on, kui neid rida loetakse, juba alganud. Naissotsiaalne peakorter Soomes on ka selle jaoks kinkinud Smk. 1000.—, mille eest oleme väga tänulikud. Võtame tänuga annetusi vastu selleks otstarbeks, kuna praeguse elukalliduse tõttu selle ülalpidamine läheb üsna kalliks, ja laste sealviibimine on täiesti makсут. Loodame, et lapsed seal tagasi tulevad kosunutema ja head mälestustega ka talve pimedateks päevadeks.

Korpusets jätkub töö, kuigi mõned ohvitseridest on puhkusele, mõned on olnud ja mõned lähevad hiljem. Vabaühenduste osalekute pidamises on seekord, kui neid rida kirjutan, vaheak, aga loodame, et pea ka neid jälle võime jätkata.

Eluvesi—ilma hinnata.

Adeni linn Punase mere juures asub maakera kuivemaal ja vihma poolest vaesemal kohal. Siin vesi on umbes sama palju väärt kui kuld sama kaalu järel. Vihmavesi, mis tuleb nii vähesel määral, kogutakse kokku suurtesse basseindesse kõrgustikel väljaspool linna — kuski ei ole mingit veeallikat läheduses. Vesi kantakse ümber müüjatest. Kel janu, ostab ja joo. Tõesti — väga kallid, tarvilik jook! Võiks arvata, et need inimesed, kes ostavad vett, peaksid oskama hinnata Jeesuse sõnu: „Sest kes iial teid jooab karikataie veega minu nimel, sest et teie Kristuse pärast olete; tõesti, mina ütlen teile: Ta ei pea oma palgast mitte ilma jääma.“

Ent Aden ei ole ainus paik, kus on vähe vett. Mitmes kohas Idamaal võib kuulda veemüüjaid hüüdmaks tänavail: „Jumala and — kes tahab osta? Kes tahab osta?“ Vahest juhtub ka, et mõni heasüdamlik ostab kõik veega ja palub müüjat minna tänavail ja anda vett kõigile, kel on janu. Siis hüüab müüja: „Jumala and! Kes tahab seda ilma hinnata?“

„Sest et teie Kristuse pärast olete,“ kõlasis Päästja sõnad.

Võib näida imelikuna, et Jumal paneb tähele sellist tähtsusetut tegu, kui on karikataie vee andmine joogiks kristlasele. Ent just see näitab meile, kui väga Issand armastab omi. On väärt pidada meeles, et vähimatki asja, mida teeme neile, keda tema armastab ja kes kuuluvad temale, tasutakse tema poolt.

Kuna midagi nii tähtsusetut asja nimetatakse, kui karikatait vett, saame väärtusliku vihje: Jeesuse töötused on sagedamini seotud pisi-asjadega kui suurte teadete säruga. Meie oleme liiga lühidalt nägijad, selleks et olla päris abivalmid. Jumal on täitnud meie südamed oma armastuseandidega, et meie jagaksime neid välja — mitte selleks, et peaksime neid vaid iseenesete. Kui keegi keelduks janu-nejaile andmast klaas vett, ütleksime, et ta on väga isekas — ja siiski teeme ise sageli nii.

Inimeste südamed jannevad, ja meie keeldume andmast lahke vett. Ei ole mitte sugugi kindel, et suurimad kingitused toovad kaasa suurimat rahuldust. Keegi, kes on suremas kõrvelivas, ei saa sugugi abistatud ega rikkamaks, kui anname talle peotäie teemant või kulda. See, kes leinab kedagi lahkunud armsat, ei saa sugugi lohutatud lõbusast jutust. Teo või anni sobivus on mõõdupunkts.

Kristus tunneb nii hästi meie tarvidused, et ta teab, mis sel hetkel on parim nende rahuldamiseks. Mitte kõik annid ei näi meile suurtena, et siiski nad on kõik meie lehtenähud tema piirritust armastusest.

Kas ta nõuab meilt liiga palju, kui ta soovib, et meie siin maailmas oleksime kui isikuteks muutunud armastus ja headus? Kõik, mida vajame selleks, on, et meie südamed oleksid täidetud armastusest Päästajale, sest kui me tõsiselt armastame teda, armastame meie ka oma ligimesi. Ja armastus leiab alati teed abistamiseks. Süda, täidetud armastusest, on abistav süda.

See võib meid tagasi lähtekohale. Kui meie oleme joonud eluvalt, kui pääste eluandev karikas on viidud meie huultele meie hädatunnil, siis ärgem ka meie põigelem kõrvale oma, kui kristlaste kohustusest, vaid omakorda sirutagem välja karikat teistele, kes jannevad, kuid meiega kord jannevime.

Muidu meie sarnanekse isekale lõuna-aafrika maamehele, kes — pahamele pärast oma naabri vastu, kes elas sama jõe ääres natuke kaugemal, juhtis vee ära sooses, et ta parem voolaks ära seal kasutult, kui et ta oleks teisele kasuks. On õpetlik teada, et see maamees sidus kokku vitsu enese jaoks: soo võttis mehest ülevõimu, ja peale selle kaotas ta ka kohtuprotsessi oma naabriga.

Jutustatakse vana-aja kuningat, kes saatis välja oma sulased, kellele igahelie anti pudel veega, mida nad tarvitsidki oma heaksarvamise järgi. Teatud aja pärast nad pidid tulema tagasi oma isanda juurde, kes pidi andma tasu targeimale.

Üks neist tuli tagasi, ilma et ta oleks puudutanud veepudelit, — ta ütles, et ta olevat kartnud raisata kasutult. Selle pärast olevat ta leidnud parimaks, tulla tagasi pudelitäie süga. Ent kui ta võltis välja oma pudeli, leidis ta vee ära auranud, nii et ainult mõned üksikud tilgad olid järel.

Teine sulane seletas, et ta kannatanud väga palju rännakuil kõrves ja tühjal maal. Lõpuks ta tühjendanud pudeli sisu oma kuivanud kurku, ja vaevalt ta olevat suutnud tulla tagasi koju.

Kolmas oma rännakuil oli möödunud poolnärtsinud taimest, mis oli kuival maapinnal suremas veepuudusest. Siis tema — nagu võiks arvata, liiga suures kaustudes — olevat valanud pudeli sisu surevale taimemele. Ja vaata, siis murdus Lõpp 7. lhk.

Algus esiküljel.

keelanud, oleksid nad leidnud süü, millega tembedada teda riigivastaseks; oleks ta aga käskinud, oleks olnud kerge teha teda rahva ees põlatavaks, tema rahva rõhujate pooldamises pärast. Jeesuse vastus aga pani tal suu kinni.

Kui sarnased on inimesed veel tänagi. Salakavalalt ja teeseldes ausaid töötajaid, katsutakse leida süüid Jeesuse, tema järelkäijate ja kogu kristluse vastu. On võidurõmsalt hüüdnud: Heureka!* juba nii mitu korda, aga on saadud ikka jälle häbiga taganeda. Aastatuhandete järel seisab Jeesus veel võitjana ja jääb ka selleks lõpmi. Valetunnistajad mõlesid olevat tema lõplikult võitnud, kuuldes tema surmotsust Pilatusel, aga nad pettusid. Mitmed on peale seda hoobelnud, et nad on tema võitnud, või võidavad, aga nende pettus ja ebaausad motiivid on varem või hiljem paljastatud ja kristlus on oma võidukäiku maailmas jätkanud.

Mitmed inimesed ütlevad, et nad ei usu Jumalat, seepärast et nad on kunagi palunud, aga Jumal ei ole nende palveid kuulnud. Jumal ei ole aga kunagi suhtunud kõikidesse inimestesse samal viisil, ega lubanud kõiki ja kõikide palveid kuulda, vaid ta on seadnud teatud tingimused. Apostel Jaakobus ütles: „Te palute ja ei saa mitte, sest et te palute pahasti, tahes seda kulutada oma himude.“ Piibel ütles ka, et Jumal

Suu vaikimine on suureks vahendiks südamerahusse jõudmiseks.

ei kuule inimeste palveid, kes ei kuule teda ja tema käskke, aga kui me midagi palume tema tahtmist mööda ja teeme, mis on tema meele pärast, kuuleb ta meid. Kui tunneme end patustena tema ees ja palume temalt andestust ja pääset, oles tahtlikud loobuma patust, suhtub ta meisse armastusega ja kuuleb meie palveid. Siis on ta ka ütelnud, et kui esiteks otsime Jumala riiki ja tema õigust, siis lisatakse ka kõike muud. Ka Meie Isa palves õpetas ta meid esiteks paluma, et Jumala nimi saaks pühitsetud, tema riik tuleks ja tema tahtmine sünkiks, ja siis vast lubas meid paluda oma tarvete rahuldamisest. Isekad, omakasu püüdjad ja ebakohtlased paluvad, ja sellised inimesed üldse saavad tema ees häbisse. Sellest, kuidas meie suhtume temasse, onoleb, kuidas tema suhtub meisse — juba siin ajas ja igavikus.

* Tuntud matemaatiku Archimede hütie, mis tähendab: „Olen leidnud selle!“

„Jumalat ei ole.“ Seda lauset on mulle öeldud enam kui üks kord. Üks osa arvab endid arvatavasti teaduse põhjal olevat jõudnud sellele selgusele. Teised võib-olla on leidnud selle „tõe“ resigatsiooniks teel. Kolmas hulk on ehk teinud selle „leitus“ teel, millele võime anda nimeks lootusetus ehk meeleheide.

Tahan mainida veel ühte liiki. Ei, ma ei taha, aga pean. Neljas liik on inimesi, kes on ehitanud oma lõpptulemuse „Jumalat ei ole“ põhjalikult vääri „Kristuse kirjade“ uurimisele, mida nad arvavad olevat tõeliku. (Vaata 2. Kor. 3:3)

Kõikidest õnnetest inimestest on need õnnetuimad, kes kuuluvad nendesse neljasse kategooriasse. Kõigist haletsemisväärsist on nemed halatsemisväärsimad. Nende õnnetus peitub just nende lahusolekus Jumalast. Kooskõlas oma lõpptulemustega nad peavad olema kestvad oma tahtes, mitte otsida Jumalat. Need inimesed tahavad saada nimetatud realistideks. Nende realism siiski ei ole tõeline. Puuduliku vaimu seaduste tundmise tõttu, milline teadmatus on rajatud nende Jumala salgamisele, neil ei ole mingit võimalust vaeldada vaimu ja materia suhteid. Ilma nende suhete tundmiseta ei või

„Jumalat ei ole!“

saavutada õiget teadust elust ja selle müsteeriumist. Salga Jumalat, ja sa saigad elu põhilise, ja elu ennast. Jumal on ise nimetanud ennast: „Mina olen!“ Ainult meeletud võivad öelda: „Jumalat ei ole!“ Meeletu nimelt „ei otsi tarkust, vaid seda, et ta võib ilmutada, mis tal on südames.“

Oleme nimetanud neli kategooriat, kes tulnud sellisele meeletule otsusele. Oleme jaotanud neid liikidesse selle järgi, kuidas nad tulnud sellisele leidusele. Neist kõigist oleks palju öelda. Meie peatume siiski viimase juures, millest ma soovisin, et see oleks teinud mind valelikuks. Jumal andku, et mu arvamus oleks suuremalt osalt vale, kui see ütlevad mulle, et on palju neid, kes väär Kristuse-kirjade kaudu sattunud jumalasalgamise pime-datele soodele! Siis tõelu ei oleks selline, kui ma nüüd arvan nägevast seda.

Olen näinud, kuulnud ja mõtelnud. Peasumma kõigest sellest kujuneb suureks imetluseks. Sel on mitu variatsioon, ent on siiski võrdlemisi sama-laadne. Too imetlus on kindlas-

ti mõjutanud mõnda mu kaas-inimest eksitavalt, arusaamises kristlaste väärtuslikest mõjudest päevakohastes sündmustes. Püüdes väljendada seda sõ-nus, võiks ehk öelda nii: „Kas tugev revolutsiooniliikumine, loodud Jeesuse Kristuse Vaimu-st, on hüübunud eluvaenuki-ku välise kuju hindamises ilma sisu ja vaimu tähele panemata? Kas inimesed, kes tahavad elada ja võidelda sügavate väärtuste alalhoidmises, peavad tõesti hoiduma gruppidest, kes nimetavad endid kristlasiks?“

Vormielistuse hiiliv mürk on küll getusenud võrdlemisi kaua kristlikkonnas. Ei või vaadata üle tema kahjustavast mõjust. Kui meie tunnekseme kogu selle laialaatuslikkust, siis meie süda tõmbuks krampplikult kokku. Usun, et meie igauks oleme vähegi märganud tõsist tendentsi allapoole minevas suunas selles, kuhu viimane küsimus juhib meie mõtteid.

Ringkõikumises jumalateenistuste külastamises kohta käesoleva — saadanaast vaimustatu — Euroopa verevalangu algul, saadi mitmelt kogudusekarjaselt mitte väga rõõmustavaid

teateid. Eelmisel organiseeritud inimeste hävitamise ajal täitsid jumalakojad. Praegune aga näib tühjendavat neid. Eelmisel korral inimesed teadsid kindlasti, kuhu nad võivad ja peaksid pöörduma oma muredega. Nüüd valitseb ahastus. Vaikus, mis võib-olla leidub, on enam baseeritud resigatsioonile kui jumalauseaduse ja palvele.

Miks armuõpetus ei leia kuulatajaid? Mispärast on nii hirmuäratavalt külm ja tühi püha templi võlvi all? Mispärast kuuluke oreli vägevast häält nii kaeblikult ükski? Mispärast läheme meie, kristlased, kurvatuses kaasa maailma lastega? Mispärast kandub meie usk nii kergesti Jumalalt kaubritele?

Vastus on sama: Leidub liiga palju väär Kristuse-kirju. Mis meie kristlastena vajame neil päevil, on tule vaimu (Luuk. 12:49). Ilma selleta meil ei ole õiget nimekandmiseks. Veel vähem aga võime täita kristlase kohustusi.

Loe sellega ühenduses 1. Kun. 18:17—39 ja Ap. teg. 19:13—16! Loe ja mõtle! Kindlasti sind sunnitakse siis paluma: „Issand, elusta neil aastail oma tegusid!“ Selline südamepalve võib kaasa aidata, et mitmed meeletud ei ütle enam: „Jumalat ei ole.“ Teod näitavad: Jumal on olemas!

Oled sa kinnitanud?

Kuskil eeslinnas põleb. Saabub tuleõnnetusi, ja ühes nendega hulk pealtvaatajaid. Suur maja on haaratud tulest. Selles elab enamasti töölisi. Kell on varsti viis pealõulnal. Steen on nagu tavaliselt samade juhtudel: nutavad naised ja lapsed, voodirööd ja mööblid, suurimas kiiruses välja kantud, mehed, kes töötavad nagu palvikud.

Mehed, töölised, kes elavad samas majas, hakkavad saabuma koju ehk majja, mis hommikul oli nende kodus. Nüüd nad kohtavad suitevat ahervart, nutvat abikaasat ja nutvaid lapsi.

Esimene sõna igalt naiselt oma mehele, sel korral, on küsimus: „Oled sa kinnitanud?“ Selles küsimuses peitub palju ootust, ent ka hirmu. Need mehed, kes võivad vastata: „Ole rahulik, kinnitus on korraldatud,“ tunnevad rahuldust sellest, et kõik on korras ja et nad tegutsenud mõistlikult, kuna aga teised, kes peavad vastama eitavalt, kahetsevad kibedasti vara kinnitamata jätmist.

Üks neid on noor mees, umbes kahekümneaastane. Kogu ta nägu väljendab meeleheidet ja korduvalt ta ütleb: „Mispärast pidi just siin põlema?“ Ta oli üksinda elus. Tal oli õnnestunud muretseda omale väike nurgake, mida ta ühasega

võis nimetada omaks ja nüüd tuli katastroof. Mõne silmapilguga oli ta terve kogu suiteves tuhahunnik, ja ei olnud mingit kindlustust.

Sina, kes loed need ridu, arva- daval: „Rumalus, kui ei ole kinnitanud.“ Tahaksin esitada sulle küsimuse: „Oled sa kinnitanud?“ Selle küsimusega ma ei mõtle su kinnisvara, ka mitte su vallavarat või su elu. Seda kõik oled sa ehk korraldanud rahuldavalt. Minu küsimus puudutab su hinge — mitmetest unustatud, valesti kasutatud Jumala andi, mida kord nõutakse tagasi.

Kui eluleek põleb — kui ta veel põleb rahulikult ja selgelt, peab korraldama elukinnitust. Neid sõnu olemine igauks kohandatud, kirjutatud suurte tähtedega, kui avasime ajalehti. See on paljutüüvel kuulutus kinnitusseltsi poolt, kuulutus, mis võib ka praegu aidata meid ettekujutusel.

Kõrd tuleb päev — mitmed nimetavad seda kurjaks päevaks, teised aga tervitavad seda rõõmuga — päev, mil peame lahkuma sellest elust, mida mitmed nautinud nii in-nukalt, et nad unustasid tähtsaima — oma hinge. Siis on tarvilik, et hing oleks kinnitatu ja veel enam, et kinnitus oleks kehtiv.

Jumal olgu kiidetud, et mul

on juurdepääs „vaimlise kinnituspoliisile“, mis annab mulle kindluse siin maailmas ja ka igavesse elu tulevases. Praegusel hetkel on võimalik seda vastu võtta. Kinnituspoliisi alused ja tingimused me leia-me Joh. 3:16: „Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et ta oma ainusündinud Poja on andnud, et ükski, kes tem-masse usub, ei pea mitte hukkuma, vaid et temal igavene elu peab olema.“

Steen, mil kirjutati seda algupärast koopiat, oli tõe-helepanuväärne. Mäed lõhkesid, pi-medus kattis maad, kuid sel hetkel kostus valudemehelt, Jumala Pofalt, südamehääli: „See on lõpetatud.“ Sel hetkel muutus kinnituspoliis kehti-vaiks. See on kirjutatud verega — valudega — pisaratega Kol-gata mäel. Tagajärg: taeva helmeväravad avatakse armu

saanud patusele. Kuule fanfaari Kolgatal: „Jeesuse, tema Poja, veri puhastab meid kõi-gest patust.“

„Mis kasu oleks inimesel, kui ta võidaks kogu maailma, aga kaotaks oma hinge?“ Need meie Issanda ja õpetaja sõnad näitavad selgesti hinge väärtust. Vaatamata sellele jätvad mitmed, mitmed tolle suure väärtuse kinnitamata. Mida see sisaldab, võime lugeda. Ilm. 20:15: „Ja keda ei leitud olevat eluramatusse kirjutatud, teda heideti tulejärve.“ Elu-ramat on kinnitatu hingede nimestik. Oled sa kinnitanud, Kui mitte, tee seda praegu. Ära viivita! Veel enne kui sa aimed, võib maine teki saada mahakistud. Kas sina kuulud siis nende hulka, kes nutavad selle üle, et ei ole korraldatud tähtsaim kinnitus?

Armuline ja halastaja on Jehoova, pika meelega ja suur heldeusest.

Hea on Jehoova kõikidele ja tema halastus on üle kõigi tema tegude.

Sind ülistavad, Jehoova, kõik sinu teod, ja su vagad tänavad sind!

(Laulud 145:8—10).

Ma eitan! —

Major F. L. Coutts

Et usk ei anna rõõmu.

Kust saavad inimesed arvamuse, et kristlik usk on täis süngust?

Mitte keegi, kes lugenud meie usse Pealikust, ei või kirjeldada Teda süngena või melanhoolisena. Ükskõik, mida Tema ümber viibijad ka ütlesid Temast, Ta ei olnud neile kunagi koormav.

Nad võibolla ehmusid ja olid kohkunud Tema julgete tegude pärast — ent Ta ei olnud ialgi väsitav.

Kes leidsid Temas vigu ja kaebasid Ta üle, ei teinud seda sellepärast, et Ta oleks surmanud rõõmu, vaid vastupidi.

„Seal ta on jällegi.“ ütlesid nad, „ja sööb ning joo. Ta on vaevalt kunagi väljas inimeste kodudest ja alati ta jalad on kellegi laua all.“

Mõistes suurt liialdust ütleses, saame aru, et neid häiris Jeesuse loomulikkus segunedes tavalise rahvaga nendega tavalisel viisil, võttes vastu küllaliskust, kui seda pakuti Talle ja jagades teiste inimeste rõõme — mis on sageli palju raskem kui teiste kurvastusest osavõtt.

Nii ta sugugi ei olnud rõõmu-tapja, ja Ta kaitses oma rõõmust meelt nende ees, kes arvasid, et Jumalast saadetu peaks tingimata olema matuselise sarnane.

Ta võrdles teadlikult ennast ja oma kaksteist jüngrit peigmehega ja sõpradega.

Kas enne pulmi ollakse kurvanõuline? Võib-olla vahest pilkeks! Sõbrad avaldavad naljaks oma kaastunnet. Nad vaevavad krokodilli pisaraid. Nad tunnustavad endid vaesestunuks. Jällegi üks hea mees on kadunud! Te teate, milline lõbutsemise aeg see on.

Kuna ükski ütles, üksikuma võetud, ei väljenda kogu töö Jeesusest, siiski seda vaatenurka peaks uurima igaüks, kes soovib teada, milline tegumood oli õpetajal.

Võib-olla arusaamatus usust on tekkinud rõõmu valesiti mõistmised.

Mitmed inimesed tahavad saada lõbusat aega. Üks ammutab rõõmu mootorratta sõidust, keegi teine väärtuslikust krüstanteemist, kolmas spordivõistluste pealtvaatamisest.

Ma ei salga, et kõigis neis asjus on midagi vaimustavat. Praegu ma tahan vaid selgitada, et on vale arvata, et Jumala teenimises ei peitu võrdset vaimustust, sest iga rõõmu tingimus on mingisugune valu. See tähendab, mida enam sa võtad ette valu väljakannatada teatud eesmärgi saavutamiseks, seda suurem rõõm selle kättesaamisel.

Keegi minu sõpradest, kes teeb suurimaid üritusi misjoni arstiks saamiseks, andis just oma lõpueksami. Ja milline pingutus! Ent nüüd, kui kõik on läbi, milline rõõm. Ta ei kadesta teisi poisse, kes päeval töötavad oma mõned tunnid ja lõbutsevad ning tantsivad õhtuti.

Ma pole küsitlenud teda, kuid arvan, et tal on kahju neist. Nad on võimalikult väsinud ja tüdinud, püüdes veeta aega lõbusalt oma vanas kodulinnas. Tema aga oma püüete tõttu — mitte, neile vaatamata — on ülionnelik.

Või, tarvitates veel ligemat näidet, kujutleme, et teie poeg tahab võtta kooli spordivõistlustel 1 km jooksuks. Kogu ta kõne ja kõik ta mõtted on suunatud võidujooksule. Ta läheb ja jutustab emale, millist toitu ta peaks sööma, kuni lõpuks ütleb talle väikese ärritusega, et ta olgu veel küllalt õnnelik selle üle, et ta saab praegusel ajal üldse süüa.

Ta võtab oma kümnaasiumitöö tõsiselt. Õhtuti ta aga paneb jalga jooksuparkide ja lähed parki harjutama. Kui pakkuksid talle mingit ülliriet, ta raputaks eitavalt pead ja üt-

leks etteheitvalt, et tal pole vaja mingit tuulepüüdjat.

Agas kui ta võidab? Siis ta on rõõmus kõige selle vaeva eest, mis ta võitis enesele.

Väljudes sellest vaatokohast taanud öelda, et võib-olla olete vahaanud usuasjadele kui sellistele, milles puudub rõõm, sellepärast, et ta ei tutvustata ennast mitmesuguste käredega.

Fakt on, et seni kui teeme lõbu oma peasihiks, me ei leia selles tõelist rõõmu.

See on just, mis puudub kõikides kallihinnalistes lõbudes, mida maailm pakub inimestele nende elu säravamaks muutmiseks, võrdlemisi suure maksu eest.

„Kogu nende toon,“ kirjutas keegi ennast hästi väljendav kriitik suurest, luksustisest peost, „oli minoor-helides väljendatud kaebus, mis on iseloomustav kõikidel pidustustel. Nende ülesõhutatud laul ja meelitavad ballitantsijad esindasid imelikku kombinatsiooni füüsilisest energiast ja vaimilisest nõrkusest, mis on hoop-leva ja tühiheid sõnu väljendav.“

Ma jätan selle ja — minnes tagasi selle juurde, milles olen kodusem — tõendan veel kord,

Ära kaota julgust!

Mul on täna sinu jaoks sõnum; lase mind sosistada su kõrva, nii et see lohutaks ja rõõmustaks su südant, kui torm ja tuul tuleb teele, mida sa nüüd kõnnid. Need on vaid mõned üksikud sõnad; kuid lase neid vajada sügavale su hinge, ja tarvita seda padjana, millel võid puhata oma väsinud pead; sest see on su Issanda hääl:

„Mis on juhtunud, on tulnud minult.“

Kas sa ei ole kunagi mõtlenud, et kõik, mis juhtub sulle ja puudutab sind, käib ka minu kohta. „Sest kes teie külge puutub, see puutub minu silmatera külge“ (Sak. 2:12). „Sa oled minu meelest kallisk“ (Jes. 43:4). Sellepärast on mu suurim soov tõmmata sind oma poole.

Tahan sind õpetada mõistma, kui kiusatused tungivad kui peale, ja vaenlased tulevad kui tugev jõgi, et „mis on juhtunud, on tulnud minult“, ja et sa oma nõrkuses ja suures tarviduses peaksid teadma, et mina olen tugev, ja et sinu tugevus peitub selles, et lased mind sõdida sinu eest.

Oled sa ebasoodsates oludes, ümbritsetud inimestest, kes ei mõista sind, kelle tahtmise järele sa kunagi ei oska teha, kes

alati vaatavad sinust üle — „see on tulnud minult.“

„Mina olen Issand, kes valitseb kõige üle.“ Sind ei kohta midagi elus asjatult. Issand on oma targad plaanid kõigega, mis ta saadab su teele.

Kas sa ei ole palunud Jumalat, et ta teeks sind alandlikuks? Vaata, ma olen pannud sind kooli, kus võid õppida selle õpetuse.

Sinu oludel on vaid ülesandeks täita minu taht.

Oled sa sattunud erilistesse raskustesse ja ei tea mingit väljapääsu? „See on minult.“ Looda minule! Mina annan teile kõike seda, mis teie vajate. (Vil. 4:19).

Tahan, et sa prooviksid mu töötusi. Ärgu sinust öeldagu, nagu meie loeme 5. Moos. 1:32: „Ja ometigi teie ei uskunud mitte Jehoovat, oma Jumalat.“

Läheb su tee läbi kurbuse ja valu pimedada õg? Mäleta, et „see on minult“. Mina olen valude-

et Jumala armastamises ja inimeste teenimises peitub rõõm.

Kui me nõuame „esiteks“ Jumala riiki, siis südamerõõm kuulub „selle kõige“ hulka, mis antakse meile pealegi. Ma tean, et siin ja seal on kristlust valesti esindavad isikud, kes käivad alati kurbade ja pikkaide nägudega, ja sellega näitavad hoopis vastandit.

Oles öelnud seda, võiksin vahetpidamatult minna edasi näidates, et Jeesuse sõnad (võite leida neid Matteuse 6:33, kui soovite ise vaadata; Matteuse evangeelium on esimene raamat Uues Testamendis, ja peatükid on nummerdatud järjekorras) on liiga tõsised nende naeruvääristamiseks.

Kord Mendelsohn tegi Haydn'ile etteheidet, et ta loonud nii lüüsaid kirikulaulu. Üks neist olevat „skandaalselt rõõmus“. Sellele vastas Haydn, et Jumala loodu, mis nii võrratult suur ja võrratult hea, vaimustas, venestas ja rõõmustas teda nii, et ta oleks võinud kirjutada isegi armu anumise laulu tempo allegro's.

Selline on olnud Jeesuse järgijate vaim ristikoguduse algpäevilt peale. Nad olid vaimustatud, leides Jumala, keda Jeesus esindas neile nii ustavalt, kõiki inimesi armastava Isana.

Meie rõõmsaimad hetked on, kui võime sõbralikult viibida koos üksteisega.

Me läheme meeleldi pulmadele, sünnipäevadele, aastapäevadele. Mida enam meid on koos, ja nii edasi... Kristlik rõõm on ka selle sarnane, sest see on sõprus nendega, kes teenivad armastuses kannatavaid.

mees, kes tunneb kurvastusi ja kannatusi. Olen lasknud su maised toed langeda, et sa pöörduksid minule taevase ja igavese lohutuse saamiseks.

Kas su sõbrad, keda sa usaldasid, on petnud sind? „See on tulnud minult“. Olen lasknud need pettumused saada sulle osaks, et sa mõistaksid, et mina olen su parim sõber.

Ma soovin olla su südame-sõber.

Võib-olla keegi räägib sind taga! — Jäta ka see asi minule! Tule minule ligemale. Ma olen sinu varjupaik, kuhu keelepeksmine ei või tungida sinuni. „Ma toon sinu õiguse ette kui valge, ja su kohtu, kui lõuna selguse.“ (Laul 37:6) Kas kõik su kavatsused on nurjunud? Oled sa rõhutatud ja kurb?

„See on minult.“ Võib-olla sa oled ise koostanud oma kavad

„Jehoova on ligi kõigile, kes teda appi hüüavad; kõigile, kes teda tões appi hüüavad.“

(Laul 145:18).

Ole valvel!

Kiusatused ei teata kunagi ette oma tulekut. Kuidas võiksime nõuda, et nad teeksid seda? Merimees ei oota kunagi, et talle teata-takse ette igit tuulehoogu, mis puhuvad. Sõdur sõjaväljal ei oota elteadet igast kuulist, mis tulevad tema teele.

Kiusatuste kunst peitub nende äkilises ilmumises: nad löövad meid pikali, enne kui oskame sõnagi öelda. Ometigi meie ei pea sellepärast veel ütlemä: „Ma ei või sinna parat!“ Selle asemel peame aga olemä veel valvsamad ja elama veel ligemas ühenduses Jumalaga palves. Meilt nõutakse samahästi, et peame ära võtma äkilise loomuga kiusatusi kui pikemaajalisi pealutunge. Meie peame pöörduma Issandale palves, et ta varjaks meid sellest noolest, mis lendab päeval; ja katkust, mis tungib peale pimedas. Me peame hüüdma Jumala poole armu pärast, nii et millal või kuidas ka kiusatuse tuulehood tulevad, meid alati leitakse olevat Kristuses ja võime puhata temas, hoitud tema jumalikus väes.

Territooriumi juht külastab esmakordselt Eestit.

Kuna on möödunud 8 kuud sellest, mil meil oli viimane kord küllalises Soomest, oli rõõm suur, kui meie territooriumi juht kolonel Sladen esmakordselt, ühes kolonel-lt. Mohelliga ja major Ählbergiga saabus Tallinna kolmapäeval, 22. mail, et peatuda siin terve nädal. Olime ju oodanud neid kaua aega ja mitu korda, ent alati oli takistusi teel. Sellepärast aga oli rõõm ülevalavam.

Esimesel öhtul territooriumi juhil olid läbirääkimised töö üle major Dahliga. Kolonel Mohell ühes major Ählbergiga juhata-sid koosoleku Tallinna II kor-puses. Neljapäeval kolonel Sladen ühes kolonel Mohelliga kü-lastasid Rakveret. Palju rah-

uldse kolm ja peeti esimeses korpuses. Kuidas oli oodatud seda küllaskäiku! Selle eest oli palutud, et Jumal tuleks erili-selt ligi. Sellepärast tuldi pü-hitsuskoosolekule lahtise ja vastuvõtliku sõidamega, ning suurel arul. Territooriumi juht ja kolonel Thykjaer, kes saabu-nud eelmisel päeval, ja kes saab erilise vastutuse töö eest Ees-tis, rääkisid südamlilikult. Meid manitseti „sõuda sügavamale ja heita võrgud vette.“ Saime ka selge pildi sellest, kuis jumala-mees Siimon tuli templisse, ju-hituma Pühast Vaimust. Nii on ka tarvilik iga jumalalapse elus, et Püha Vaim oleks ta kohal, ta tümber ja järgiksimä vaid tema juhtimist. Järeelkoosolekul

Territooriumi juht ühes kolonel Thykjaeriga, kolonel-lt. Mohel-liga, major Ählbergiga ja Eesti ohvitseridega.

vast oli kogunenud meie väike-sesse saali ja kuulas väga tähe-lepanelikult tunnistusi ja laule. Territooriumi juhi kõne sellest, et „Nii mitu, kui teda vastu võtsid, neile andis tema meele-valla Jumala lapseks saada, kes tema nimesse usuvad“ oli pal-juudele õnnistuseks.

Reede hommikul sõideti edasi Tartu. Päeval oli aega vaadata ilusat linna, vana kuulsa üli-kooliga. Territooriumi juhil oli võimalus külastada ka ülikooli raamatukogu ja tutvuneda sel-le mitmesuguste osakondadega ja piiblikoguga. Öhtukeses koos-olekus oli armee saal, mis kau-nistatud küllaliste auks Eesti, Briti ja Soome lippudega, täis rahvast. Territooriumi juhi kõne oli vaimustav ja veenev. Kaks hinge tulid kahetsusping-ile.

Laupäev meie juhil oli väga töörikas päev, mitmesuguste lä-birääkimistega ja istungitega. Veel hilja öhtul võis kuulda tema kirjutusmasina klöbinat. Kolonel Mohell juhatas koosole-ku Tallinna II ja major Ähl-berg Tallinna I korpuses.

Pühapäev oli esimene päev, mil territooriumi juhil oli Tal-linnas koosolekuid. Neid oli

tulid paljud otsima uuenudst ja puhatust. Pealeõunal oli ka-vatsetud pidada vabaõhukoos-olekut Kadriorus, aga — sadas vihma, ja sellepärast meil oli „halleluuja-koosolek“ ruumis. Territooriumi juht laulis soolot koori sisuga „Ma olen rõõmus, et Jeesus on täna Tallinnas“, ja tundsimä, et see on tõesti nii. Mõned seltsilised tunnistasid, keelpillikoor mängis ja laulis. Kolonel Mohell pidas hea kõ-ne. Väimline rõõm ja soojus oli tunduv tervel koos-olekul. Koosolekuruum oli liiga väike kõikide mahutamiseks, kes tahtsid olla kaasas öhtul. Meie juht oli ka nüüd väsimatu oma üritustes õnnistada, ai-data ja vaimustada kõiki. Jä-reelkoosolek oli suur võit Ju-mala riigile, kuna kaheksa hinge, nende seas mitmed noored, võtsid vastu Jeesuse oma isikli-kuks Päästjaks. Oli väga liigu-tav näha, kuidas mõned noored tegid oma esimesi katseid oma sõprade võitmiseks Kristusele, ja milline võidurõõm sai neile osaks.

Esmapäeva öhtul olid kõik Eesti ohvitserid kogunenud avalikule koosolekule Tallinna II korpuses. Kuumus tulviolivas saalis oli peagu väljakan-

natamata, ent vaimustus ja ind näilikut ei kannatanud sellest.

Teisipäev oli viimane ja suur pidupäev. Siis kogunesid kõik Eesti ohvitserid kinnistele koos-olekutele, kuulama oma juhi, suurtele kogemustele rajatud, õpetusi ja nõuandeid. Öhtume koosolek I korpuses oli sel pu-hult viimane. Ka nüüd oli saal tulvil. Territooriumi juht kõne-lus piiblist. Kolonel Mohell ju-hatas järeelkoosolekut. Ja veel kord saime rõõmustada kaunist vaatest, hipged põlvitumas nut-tes risti juures.

Paljud tänuilikut eesti seltsi-lised ja sõbrad, koid majori ja proua Dahliga, olid kolmapäe-val sadamas lehvitasmas jumala-lagajätkuks, kui valge soome laev lahkus sadamast. Kolmel ära-sõttjal oli nõopaugus lill „ära unusta mind mitte“ ja me ootame neid varsti jälle meie hulka; siis aga, nende luba-duste kohaselt, ühes abikaasa-dega.

Kolonel Thykjaer külastas peale selle veel Tallinna I, II ja Tartu korpust, kus Jumal oli oma Vaimuga väga ligi.

ÕPETA mulle Jehoova oma määruste teed, et ma peak-sin seda otsani.

Anna mulle arusaamist panna tähele su käsuõpetust ja seda pidada kõigest südamest.

Juhata mind oma käskude jalgrada, sest mulle meeldib ta. Käänna mu süda oma tunnis-tuste poole, et ma mitte ahnuse poole.

Eemalda mu silmad tühja vaatamast, elusta mind oma teedel.

Kinnita oma sulastele oma sõna, mis saadab sind karima.

Eemalda mu teotus, mida ma kardan, sest sinu seadused on head.

Näe, ma igatsen su korral-dusi, Jehoova, ja su pääste su ütluse järgi.

et ma vastaksin sõna oma teotajale; sest ma loodan sinule.

Ära kisu ilmaski mu suust ära tõesõna, sest ma loodan su seadusele.

Ma tahan hoida su käsuõpe-tust alati, ikka ja igavesti, ja avaruses käia, sest ma nõuan sinu korraldusi.

Ma tahan rääkida su tunnis-tust — — ja ei mitte hä-beneda.

Ma tahan ennast lõbustada sinu käskudega, mida ma armastan.

Ma tõstan oma käed su käs-kude poole, mida ma armastan, ja mõlgutan meelt su määruste üle.

Laul 119: 33—48.

Seitse punkti.

Kes sa peaksid olema?

● Ole inimene! Sa ei ole mõni loom. Ära sellepärast ela looma sarnaselt. Sa ei ole ka mõni deemon. Sellepärast ära ela saadanlikult. Ent sa ei ole ka mitte ingel. Sul on inimlikud tarvidused, sellepärast katsus elada, nagu inimene peaks elama.

● Ole see, kes sa oled! Sa oled originaalolend. Sellisena ei sa sarnane täpselt kellelegi. Sa oled Jumala erimõte. Jumalal on mõte sinu eluga. Sellepärast püüa täita seda Jumala mõtet. Ära muutu halvaks kooptaks teistest.

● Ole lugeja! Ära jäta hooletustesse oma piiblit. Olgu selle sõnad sulle hommikuineks. Loe ka teisi raamatuid. Hea raamat on sulle, mis kaer on hobusele. Täida oma hinge heade kirjanikkude vaimustavate mõtetega.

● Ole mõtleja! „Lugeda, ja mitte mõista, on nagu künda, ja mitte külvata.“ Lugeda ja mitte läbi mõelda, mida loetakse, on nagu kõhu täitmine, kuid mitte toidu seedimine. Julge siis ka luua iseiseivast mõtet.

● Ole palvetaja! Midagi ei lahuta nii palju inimest loomast, kui tema võime astuda ühendusse oma Loojaga. Sellepärast ära häbene oma au. Sa oled olend, kes iseloomult peab tungima ülespoole. Sellepärast harasta hoolsasti palvet.

● Ole pälvija! Teenimise vaim valitsegu sinus. Saagu teenimise vaim nähtavaks su elus. Kui me ei pälvi oma kaasinimesi ei milgi viisil, siis oleme kasutud olendid. Meie pälvimistevõime annab meie elule tähenduse ja väärtuse. Ole pälvija!

● Ole kristlane! Siis sa muudat inimeseks. Siis sa ei ole paha kooptia teistest. Siis sinust saab hoolas lugeja ja mõtleja. Siis sa oled ka edukas paluja ja sul ei puudu ka teenimisvaim. Ole kristlane, läbi ja läbi kristlane!

Ta on mu vend.

Kohtasin tänaval väikest tüdrukut, kes kandis oma nõrkadel kätel väikest poissi, et ole tüdruku jõukohaselt liiga raske, nii et ta pidi väga võtma oma jõudu kokku oma koorma kandmiseks.

Peatusin ja rääkisin tüdruku:

„Kuule, kas see ei ole sulle liiga raske?“

„Oh ei,“ vastas tüdruk, „ta ei ole liiga raske — ta on mu vend!“

Mis meie võime teha neil viimaseil päevil?

„Aga see olgu sulle teada, et viimseil päevil hirmsad ajad peavad tulema. Sest siis on inimesi, kes iseennest palju lugu peavad, kes rahaahned, hoolerjad, suurelised, teotajad — petised, äraandjad, kes on äkiline meelega, uhked, kes liha-himudid enam armastavad kui Jumalat. — Seepärast tunnistasin mina Jumala ja Issanda Jeesuse Kristuse ees: — Kuuluta sõna!“ (2. Tim. ptk. 3 ja 4).

Neil Pauluse sõnadel on erinev sõnum meie ajale, sest nende päeval on tõesti viimased, mil inimesed on enesearmastajad, petised, äraandjad ja head põlgavad.

Kõik organiseeritud, kristlik töö vajab evangelisatsiooni.

Mis me võime teha, et saavutada rahyvasse, keda petetakse ja eksitatakse petlikest juhtidest, kes on täiesti meeletud oma enesearmastuses ja au otsimises? „Maailm Jumalale“ on suur rünnak, kuid meie peame võtma arvesse, et maailm koosneb üksikuist individuidest.

Kuis võiksime saavutada neid indiviide, kui ajalivi jookseb nii kiiresti meie sõrmede vahelt?

Olen kindel, et leiame vastuse nii tähtsale küsimusele Pauluse manitsusele Timoteusele: „Kuuluta sõna!“

Meil on auline armuõpetus, ent meil peab olema kindel veenõust, mis peitub sõnas. Mul ei ole vist tarvis meelde tuletada sulle, et jõud ei peitu aparadis, — vaid armuõpetuses.

Jeesus Kristus on andnud meile kogu oma päästeplani, ja see on kestvalt plaan maailma päästmiseks. See on, mida peaksime kuulutama inimestele. Ärgem ehmugem massidest, ja suurest ülesandest, mis ootab meid.

Meie peame viima rahvahulkadele isiklikku Päästjat. Aga — ja see on suur aga — meie ei või kuulutada isiklikku Päästjast, kui meie ise ei oma isiklikku kogemust temast.

Meie ei või õpetada inimestele eluteest Jeesuses Kristuses, kui viiksime neid suure musta tahvli juurde ja püüaksime seal selgitada neile nende probleeme.

Meie peame ütleva inimestele, et meie tunneme nende raskusi ja teame, kuidas neid võib lahendada.

Meie peame näitama neile, et

meil on võti — et meie teame, et Jeesus Kristus võib vabastada.

Tänan Jumalat, et mul on võti mu oma südames. Annan teemale kõik au, sest ma tean, kuidas see võti avab igapäevase elu mitmeid lukustatud ukki, ja just äripäevaelust ta ilmutab oma tegevust.

Armee sotsiaal-ohvitserid võivad elada oma elu ja täita oma ülesandeid, sellepärast, et neil on nende südameis pääste saladus.

Mõni päev peale ülestõusmis-pühi oli mul väga pime ja raske aeg mu enese kogemuses. Aga suur rõõm sai mulle osaks inimeste kaudu teises linnas, kes olid väga langenud pattudesse.

Mind viidi kind nend koju, sest mind arvati võivat olla neile õnnistuseks. Vaevalt oleksin uskunud, et suur abi ja õnnistus sai mulle osaks just sellest kodust, kui mul oli nii raske aeg ja vajasin seda.

Mu sõber, kes ei võinud minna välja toast selle aasta algusest peale ja elab seal patumajas vaeses linnajas, teatas mulle, kui õnnistatud ülestõusmis-pühad tal olud, kuna ta võinud kuulda raadiost jumalateenistust.

„Kogu maailm,“ ütles ta, „täna ja kiitis Jeesust, ja Püha Vaimu õnnistus tuli mu üle erilisel viisil, kui mõltsin, et nad kõik kiitsid minna Jeesust!“

Võid sa ütelda nii? Kas Jeesus on ka meie oma sel määral, et tunneme, kuidas tema rõõm ja jõud hoovab meisse igal päeval?

Saan ikka igal päeval enam haaratud mõttest, et maailm elab väga lähedal Jumala maailmaaratusel. Ma näen inimesi nagu Israeli lapsi väljaspool Jeeriko müüre, tõotatud maa piiri juures, ent meid takistatakse veel müüridest.

Meie vaatleme oma ümber, peame konverents, läkitame oma ekspertide järele, me proovime oma uusi ideesid, ent unustame jumaliku sõna, mis öeldud: „Hüüdke valjusti, sest Jehoova on linna teie kätte andnud!“

Ta on andnud teile linna! See on sõna, mis peaks olema meile selge. Jumal on meiega.

Kui meie vaid tahame avada oma silmad taevalikule nägemusele, saab meile osaks töötada maa!

Palu, siis pead sa saama!

Luuka 11:9.

Võib-olla sul on heledad mälestused su lapsepõlve kodust, mälestused emast ja isast — mälestused, mis paistavad päikesekiirtena su pimedasse ellu.

Ent nüüd sa istud kui lind puuris, sellepärast, et hülgasid oma ema Jumala ja läksid eksitavatele teile. Sa mängisid patuga, kuni ta sai sinust võimuse. Kuid Jeesus võib parandada kõik patuhaavad, kui palud temalt andestust ja päästet.

Palg, mida patt andis, oli seotud tiivad ja haavatud jalad. Ja nüüd sa võid nutta kahetsuse valusaid pisaraid. Mitte keegi, kui vaid Jeesus, võib kuivatada su pisarad.

Isegi kui istuksid vangla kambris, võid sa saada vabastatud patuõrjusest ja olla täiesti vaba. Jeesus on tasunud sinu patud oma verega, — ja sa võid saada vabaks, isegi kui oled vang.

Ja kui võtad vastu armu Kristuses, siis oled armu saanud patune, ja siis sa võid laulda ja hõisata rõõmüst.

Ja, Jeesus soovib tulla meie kõikide juurde lootusega ja lohutusega, ja kuivatada kurbuse pisarad meie põskedelt. Ja tema tunneb meid kõiki, ja tal on nõu meie igatsele. Tema armastus on nii võrratu, et ta armastab meid kõiki.

Sellepärast palu, ja sa pead saama!

Katsuge iseendä läbi, kas te olete usus. Uurige iseendist! Või teie ehk ei tunne iseendist, et Jeesus Kristus on teie sees? Või ei ole te ehk mitte kõlvuised?

2. Kor. 13:15.

MINA kaotan võitlustes nii sageli kui mõlen, et võin Jumala abiga võita oma patust kalduvust. Ja ma võidan nii sageli kui kasutan võitlusviisi, mida Jumal ilmutas juba vanas seaduses: „Küll Jehoova võtab teie eest sõdida ja teie peate vait seisma.“ (2. Moos. 14:14.) Jeesus ei oota minult midagi muud võitluses, kui et tunnistan ennast abituks ja abitu lapsena paluksin, et Jeesus minu eest võitleks vaenlastega. Kui oleme õppinud võitlema sel viisil, siis me muutume rahulikeks ja kindlaks. Siis meie teame, mis Kristuse jõud suudab. Meie oleme näinud, et Jeesus evib elu, ülevoolavat elu, mis on tugevam kui patu endine elu meie.

Teateid Tallinna

II korpusest.

„Ei meid Tema jäta, Ei abi meilt võta nii valgel kui pimedal teel. Ei meid Tema jäta, Ei abi meilt võta, vaid alati kõnib me eel.“ Nii on uue koori sõnad, mida meie Soome seltsilised koosolekuil õpetasid. Koori sõnades on lühidalt väljendatud meie elu igapäevased kogemused. Just samuti oleme kogunud ka meie väikeses korpuses möödunud ajal. Kolmapäev, 22. mail oli kauaoodatud päev, mil saabusid meile külla vahvad ja ustavad Kristuse sõdurid Soomest kolonel H. Sladen, kol.-ltm. W. Mohell ja major R. Ahlberg. Olime ju möödunud ajal nende pärast rahutud ja mures, nii oli jälleenägemise rõõm mitmekordne. Kolmap., 22. ja esmasp., 27. mail olid külalised meie korpuses ja ühes nendega olid väga õnnistusrikkad koosolekud. Vaatamata nende koosolekute lühikesele teatamisajale, oli meie sõpru kokku tulnud nii suurel hulgal, et ruumipuudus andis end teravalt tunda; nii pidid paljud püsti seistes viibima kojas ja trepil. Reedel, 31. mail, kui eelpool nimetatud seltsilised olid tagasi Soomes, juhatas kolonel Thykjaer veel ühe õnnistusrikka koosoleku meie korpuses. Soome seltsiliste külaskäik oli meile väga suureks õnnistuseks ja vaimustuseks. Nüüd hiljem on palju sõpru küsinud nende järgmist külaskäiku ja sama igatsevat küsimust kanname kõik oma südames. Loodame, et Jumal selleks varsti ka võimaluse annab. Samal ajal oli meil rõõm kohata ka oma kodumaa töötavaid ohvitser-seltsilisi.

Oleme rõõmsad kogunedes suvekuudel vabahoü koosolekuile teisipäeviti Veerenni tänaval, neljapäeviti Sitsi turuplatsil ja laupäeviti Graniidi tänaval. Nähes meie ümber kogunemas suurel hulgal lapsi, noori ja vanemaid inimesi, tunneme suurt vastutust, et olla neile valguseks ja õnnistuseks. Oleme tänulikud võimaluse eest, olla meie õpetaja Jeesuse tunnistajad nii laialdasel tööväljal.

Valdur Muul, kapt.

Saa päästetud täna!

„Kui kausa ma võin veel teha pattu?“ küsis keegi poiss oma õpetajalt.

„Nii kausa kui sa tahad — valmistu aga ainult üks päev ette, enne oma surma.“

Rõõmsalt läks poiss oma teed, ent siis ta pöördus uuesti ja küsis:

„Millal ma suren?“

„Ma ei tea, ja sellepärast on parim, et saaksid päästetud juba täna.“

Ka üks järelkoosolek.

Päästearmees oli pidulik koosolek; palju rahvast oli kogunenud — mehi ja naisi, noori ja vanu. Oli ka palju häid kõnelejaid ja ilusaid laule. Oli niihästi naeru kui nuttu.

Viimasel pingil, päris ukse ligidal, istus teiste noormeeste hulgas ka Väino Olma (nimetame teda nii) ja kuulatas kõike, mida öeldi ja lauldi, kuid siiski ta oli nagu teises maailmas. Ta ei nutnud, kui teised nutsid ja tal ei olnud ka vähimatki põhjüst naeratada, kui teised naersid. . . . Siis ta püüst otustavalt ja lahkus ruumist.

Vaene Väino, ta oli emata. Kui ta oli 5-aastane, suri ema, ja nüüd ta oli 20-aastane ja oli ühes ödede-vendadega kasvanud üles vaeses kodus. Ta isa oli merimees, kes oli nüüd haiglane ja väsinud raskest ja pikaajalisest pingutusest merel. Seepärast ei olnud kedagi, kes oleks hoolinud Väinost ja ta elas ise nii hästi, kui mõistis. Tal oli küll sõpru, ent need viisid teda kaasa pattudesse ja needusse. Ja, Väinost oli saanud joodik — üks hullemaid terves ümbruskonnas, — ja ta oli vaid kahekümmene.

Pidu oli lõppenud. Rahvas oli läinud koju. Oli hilja vastu südaööd, Noor mees — päästesõdur, kes oli korraldanud koosolekuruumi peale pidu, oli ainuke, kes viibis kojuminekuga. Ta oli Väinoga umbes samaaegline ja elas tema naabruses.

„Ma ootan sind,“ ütles Väino, nähes päästesõdurit saalist tulevat, ja siis ta nuttis, et pisarad veeresid üle põskede. Väino oli lahkunud koosolekult väga kurvana ja täidetud kibedustundest, ja oma kurbuse vaigistamiseks ta oli jällegi joonud.

Päästesõdur nägi tema olukorda ja otsustas teda aidata.

Nad kõnisdid edasi-tagasi tund-tunni järele ja kõnelesid Väino kurbusest. Ta ei võinud ise mõista, mispärast Jumal võttis temalt ta armsa ema . . . Teised võisid rõõmuga pidada alal oma ema nii kaua, nii kaua, aga tema ja ta õed-vendad võisid ainult mäletada, kui haige ema olnud, kui ta elas — ja et ta suri . . . Aga Väino lisas: „Nii hea ja ilus kui ema oli,“ ja siis ta nuttis. . . . „Mispärast meie pidime olema nii üksinda, vaesed ja kannatama viletsust . . .“

Päästesõdur rääkis, et ei ole nii kerge mõista Jumala tahet; ja, on isegi võimata, arvas ta, ent Issandal on meie kõikidega rahumõtted. Peale selle tahtis päästesõdur, et Väino pöörduks Jumala poole — siis Tema võib-olla teeb kõike seda, millest nad nüüd rääkisid isekeskis, Väinole selgeks.

Väino kinnitas, et ta igal päeval ja sageli mitu korda päevas palub Jumalat, ent ometigi on kõik nii paha.

Ja, nii need kaks kõnisdid ja vestlesid kuni kella 2-ni öösel, mil nad peatusid Väino kodu ees. Nüüd ta oli juba muutunud päris kaineks.

Üks ta õdedest ootas teda kodus, ta kartis nii väga, et Väinol läheb pahasti maailma lõbude ja kaaslaste seas, ent kui ta nägi teda koos päästesõduriga, sai ta nii rõõmsaks, et ta palus neid mõlemaid tulla sisse.

Seal siis juhtus midagi auulist — päästesõdur tahtis nii meeleldi paluda Jumalat, enne kui nad lahkusid teineteisest, ja enne kui ta teadis midagi, olid ka Väino ja ta õde põlvili ja palusid. Oh, kuidis Väino palus! Vaese patuse palvet pääste ja halastuse pärast.

Kui Väino tõusis püsti, kuitavats ta pisarad ja läks oma vana haige isa juurde ning ütles: „Isa, olen saanud kristlaseks.“ Päästesõdur kuulis isa vastavat: „See oli sulle parim, mu poeg.“

Nad ütlesid üksteisele head ööd, kuid sellel ööl nad ei võinud magada, rõõmu pärast.

Järgmisel koosolekul, mis peeti Päästearmees, oli Väino oma harilikul kohal oma kaaslaste seas. Kui järelkoosolek algas, püüst ta ja ütles oma sõpradele: „Teane, et teie kõik juba teate, et olen saanud kristlaseks, kuid tunnen, et pean seda tunnistama siin teie kõikide ees.“ Ta palus päästesõdurit, kes sel ööl palunud tema eest, tulla temaga ühes kahestsulingile, ja seal ta pühendas uuesti oma siidame Jeesusele.

Need olid kaks õnnelikkumest, kes sel öhtul läksid kahestsulingile. Nüüd Väino oli võtnud kindla seisukoha Jeesuse ees.

Nüüd ta teadis, et ta oli teel, mis viis koju ema juurde.

Ent Jumala rajatud alus seisib kindlana ja temal on see pisser: Issand on süüks, kes tema omad on; et: Ulekohtust 1. Tim. 2:19.

Oled sa oma kohal?

Keegi härra tahtis kord kohata arsti ta kodus, et rääkida temaga mõne asja üle, kuid sai teenijalt teate, et arst ei ole kodus. Vähe hiljem ta tuli uuesti, kuid sai sama vastuse. Ka oma kolmandal külaskäigul ta sai teate, et arst ei ole kodus. Siis aga lõppes külalises kannatus ja ta ütles teenijale: „See on küll imekik, et ei või kohata arsti, isegi mitte ta kodus.“ „Kas teie ei tea,“ vastas siis teenija, „et arsti koht on haigete ja kannatajate seas.“

Jeesus on ka alati oma haigete ja kannatajate laste juures. Ka tema pälvijad peaksid olema nende juures, kes vajavad nende abi.

Päästja valu.

Usuetpuse tunnis: „Mis oli Jeesuse suurim valu?“ Keegi lastest vastas: „Et jünger jätsid teda üksi.“ Teised mõtlesid kibuvitsakroonile, pilkele ja naeltele. Kuid üks tüdruk vastas: „Päästja suurim valu oli kindlasti see, et ta armastas inimesi nii väga südamilikult, kuid keegi ei tahtnud uskuda temast seda!“

„Seet Jumala päästev arm on ümunnud kõigile inimestele.“

Paulus.

„Sõjahüüü“ müüjate nimestik

Nr. 130 — maikuu 1940.

Ohvitserid:

Kapt. M. Bles 65, kapt. A. Tennen 65, kapt. V. Muul 65, adj. M. Birseneck 38, ltn. H. Olo 38, ltn. V. Pusepp 32, kapt. J. Padar 25.

Allohvitsrid ja sõdurid:

Seers. E. Vikman 120, sõd. H. Ülevain 95, seers. F. Leemann 70, sõd. E. Kaldjoja 50, muus. O. Jürgens 50, envoi L. Bakul 40, K. Ü. S. J. Kanter 30, sõd. A. Mets 30, sõd. R. Sihver 25, sõd. I. Sihver 25, sõd. A. Taffenau 25, sõd. A. Selliste 20.

Algus 2. lhk.

maakoor, ja selge allikavesi hoovab välja. Lätte kriis-tallselge vesi oli tal kaas-kogu ta teekonnal. Ta andis kõik — ja sai enamp-ül ta vajas.

Kas on raske mõista sõna: „Tõesti mina ütlen teile: Ta ei pea oma palgast mitte ilma jääma?“ Oled sa leidnud eluallika, siis juhi ka teisi sinna! Oled sa olnud kuninga pidusaalis peol, siis kutsu ka teisi kaasa! Jumala annid on mõeldud suuremale hulgale inimestele kui ainult sinule ja minule — nad on kogu maailmale.

Laulge Jehoovale tänuga!

1.

A:duur. R. M. 259.
1. Hinged igatsevad päästet, Seda Jumal neid annab. Kõigile ta sõna ütleb: Tulgu see, kes tulla tahab.

Koor: Igaksile võib tulla nüüd, Igaihte Jeesus ootab. Sest ta sõna ütleb nii: Tulgu see, kes tulla tahab.

2. Päästesonum kõikjal kõlab, Rahvaid risti juurde kutsub, Paganaile, kristlasele: Tulgu see, kes tulla tahab.

3. Vaestele ja kurbadele, Kergemeelselt mängival, Kirjutatud kõikidele: Tulgu see, kes tulla tahab.

4. Kui see sõnum nõnda kõlab, Kõiki Päästaja juurde kutsub, Siis see minule ka kuulub: Tulgu see, kes tulla tahab.

2.

F:duur. R. M. lisa 63.

1. Üks pilk Jeesusele sind elavaks teeb. Jah, just nüüd, seal on elu ka sul. Su vastu ta armastus südames keeb, Su eest surmud ta Kolgata mäel.

Koor: Vaata Päästajale! Üks pilk Jeesusele sind elavaks teeb. Jah, just nüüd, seal on elu ka sul!

2. Miks tuli ja suri ta kõikide eest, Kui sind koormast ta päästa ei või? Miks jooksis ta veri ta haavade seest, Kui su võig alles maksmata jäi?

3. Su usk, silmavesi ja palved ei või Andestada su patud, oh hing. Vaid Jeesuse veri, mis valati kord, Kõigest roojusest puhastab sind.

4. Miks kahtled nii kaua ja mures su meel? Kõik on täiesti valmistatud. Si Jeesus nii selgesti kuulutab veel: „Minu armust sa ükski saad küll!“

5. Siis võta nüüd rõmuga Jeesuse käest Elu, õigust ja õnnistust ka. Ta päästnud sind surma ja kuradi väest, Igavesti pead elama sa.

3.

A:duur. R. M. 370.

1. Südamest laulgem Jeesusele, Kes elu ohvriks tõi meie eest, Surmaga meie siid kustutas, Ristil kõik lunastas.

Koor: Jeesus võtnud patu, surma ka, Võidu saame meie temaga. Päästet ja elu toob meile ta Eluvee allikal.

2. Surmani kindel armastuses, Üksinda seised vaenlaste ees, Pilget ja maeru kannatasid, Kõik sinu hülgasid.

3. Au sisse läksid — halleluujad; Kiidame teda lauludega. Kõik kiituslaulu ühinegu, Miked, künk-känd kõlangu.

4.

D:duur. R. M. lisa 213.

1. Räägi, oh armas Issand, Räägi, sind kuulen ma! Teha su tahtmist tahan, Issand, mind õpeta! Kui tormidest ma murtud, Su poole hüüan ma, Rahu ja rõõmu leiän, Sa võid mind troostida.

Koor: Räägi nüüd armastuses, Issand, mu vastu sa, Lohuta kurvastuses, Tormid kõik valgista. Vaata, su risti ette Põrmusse vajun ma, Paranda murtud sidant, Troosti ja jahuta.

2. Hüüavad mitmed häälled, Issand, oh hoi mind, Et siin maailma marus Kuleks ma ainult sind. Sa ükski rahu annad, Oietä hütad, Sa minu koormad kannad, Kui minu ligi jääd.

3. Kuulatsi tihti teisi, Kuid nad mind petsid kõik, Kuni ma kannatusis Kulekust õppisin. Nüüd tahan sulle jääda Alati ustavaks, Sinule ainult loota Valguses, pimedas.

4. Olan kord otsustanud Sinule elada, Ja sinu pühis jälis Alati astuda. Siruta kiit sa mulle, Kui tun lainetes, Siis elan ainult sulle, Sind ükski austan.

5.

A:duur.

1. Mis on kõik aarded, au ja küld ku, Mis minul nüüd? Ta oma olen jäädavalt, Tall Jumal minul nüüd.

Koor: Jah olen õnnelik, Jah olen õnnelik. Kui Jeesus minu sõber on, Siis olen õnnelik.

2. Kui teised lõbu leiavad Maailma rõõmudest, Siis Jumalale vaatän ma, Saan temalt õnnistust.

3. Ja kuigi nõnda väike mul Siin maine varandus, On alal hoitud ometi Mul taevast pärändus.

6.

G:duur.
1. Jumalast kaugele kord kõndisin ma, Olles veel patuvang, Kuni mind Jeesus sai vabastada Aulisel Kolgatal.

Koor: Auline Kolgata! Auline Kolgata! Seal võlad kõik makseti, andestust sain! Auline Kolgata!

2. Õnnelik täiesti on nüüd mu meel. Kiitus, halleluujad! Rõõmsasti hõiskab ja laulab mu keel: Auline Kolgata!

3. Jumala Vaim mulle tunnistanud, Jeesuse oma ma. Tõotused täiesti kinnitatud, Aulisel Kolgatal.

4. Vii oma patud ja kõik oma siid Kolgata ristile! Kõikidest pattudest päästab sind nüüd Auline Kolgata.

7.

Ass:duur. R.M. lisa 224.

1. Vaid üks päev, üks tund, üks minut haaval, Ses on troost, mis ilial tulla saaks. Kõik on Isa kätes, temal teadvad, Kas ta laps siis ahastama peaks? Ta kes mu eest isasidant kannab, Igaks päevaks rahust rõõmudest Oma väik'se osa mulle annab, Vaevast samuti kui meelehaast.

2. Ise on ta igal ajal ligi, Eri ajal eri armuga. Kannab ta, kel nimeks nõu ja vägi, Iga päeva murekoorma ka. Oma kallist cmand't siin hoida, Selle mure võtnud endale Ta, kes jõudu tootanud on anda Nii kui tarvis iga päevale.

3. Aita siis, mind valk'seks, kindlaks jääda, Issand sinu töotustele vaid, Et ei pillaks minna mures ära Kallist troosti, mis su sõnast sain. Aita, Issand, kõike, mis sa saadad, Võtta sinu truust isakäest, Vaid üks päev, üks tund, üks minut haaval, Kuni koju jõuan tormidest.

8.

A:duur.

1. Mis oma sõnas meil' Jumal tootab, Ta oma väega ka seda täidab. Kui vilme lootus ka elus kaoks, Mis Jumal tootab, see jääb.

Koor: Kui kõik mul kaoks, kui kõik mul lõpeks, Mis Jumal tootab, see seisma jääb. Kui taevatähed kõik ära kustuks, Jääb töötus ikka muutmata.

2. Kui hädatunnil meid väevab valu, Kui õõ meid katab ja hingel janu, Kui võitlus palav ja jõud sul raugneb, Mis Jumal tootab, see jääb.

3. Kui lõpeb võitlus ja surma lähen, Kõik armsad jätän ja üles tõttän, Siis Päästja käsi mu valu võtab. Mis Jumal tootab, See jääb.

4. Kui surmaest ma üles ärkan, Ja Jeesus taevast mind vastu võtab, Siis inglid annavad mulle krooni. Mis Jumal tootab, see jääb.

9.

C:duur.

1. Kõigud elumeler usulavaga; Kardad, et pead lainetesse vajuma? Arva kokku õnnistused, näha saad: Kindlasti veel Jeesus tormi valgistab.

Koor: Arva kokku õnnistused sa, Kindlas usus, suure hoolega. Arva kokku kõik, mis teinud ta, Ja ta armastust siis imetlema pead.

2. Kõmnd kurbes ja mures rõhitud, Tun-dub rist nii raske, oled koormatud. Arva kokku õnnistused Jumalalt — Rõõmupisarad Siis silmist uolavad.

3. Kui sa näed, kuis teised vara koguvad, Meeles pea, et Jeesuselt sa kõike saad, Valkest arv õnnistused — seda tea: Keegi taeva kadu-vusega ei saa.

4. Kui sa varjudega kohtad eluteel, Looda Päästjale, siis rõõmsaks saab su meel; Arva siis ka õnnistused hoolega — Koju, rahurüki kord sind kannab ta.

10.

F:duur. R. M. lisa 272.

1. Jeesuse sarnast ei leita sõpra, Ei, ei, ei ilialgi. Võiks keegi teine melit koorma võtta? Ei, ei, ei ilialgi.

Koor: Jeesus kõikide tarbed tunneb, Kaasas aidates aina käib. Jeesuse sarnast ei leita sõpra, Ei, ei, ei ilialgi.

ilialgi. Sella sõpra nii head ja püha, Ei, ei, ei ilialgi. „ast k. n. ei jätta taha, Ei, ei, ei ilialgi.“

3. Kuis võin sind, „ast k. n. ei jätta taha, Ei, ei, ei ilialgi. Pimedal õigil ei, ei, ei ilialgi.“

4. Maailma ma ei või armastada, Ei, ei, ei ilialgi; Jeesust, mu sõpra, kurvastada, Ei, ei, ei ilialgi.

11.

F:duur. R. M. 274.

1. Kes näidata võib mulle Teed Isa majasse, Kes valguseks võib olla Kui surma viib mu tee? Maailm on pime, süinge, Patt hukatusse viib; Kus abi võin ma leida, Kes surmast päästa võib?

Koor: Teed näidata võib Jeesus, Koju sind juhtida. Ta, kes maailma valgus, Võib sind ka aidata.

2. Kes haavad parandada Võib minu südamest, Kes võib mull' rahu anda, Päästa mind needmisest? Maailmas ei või leida, Kes võiks mind aidata, Kellele usaldada End oma patuga.

Koor: Jeesus võib parandada Su patu haavad kõik, Talle võib usaldada, Ta rahu anda võib.

3. Jeesus siis tahan jääda Alati sinule, Siis ei või kahju saada, Mis juhtuks minule, Valges ja pimeduses Oled sa minuiga, Surmajõe lainetusest Vild lisa koju sa.

Koor: Teed näidata võib Jeesus, Koju sind juhtida. Ta, kes maailma valgus, Võib sind ka aidata.

Kiitus Jumalale heategude eest.

ÜAIKSE meelega kiidetakse sind, Jumal, Siionis, ning tasutakse sulle töötused.

Sina kuuled palvet, sinu juurde tuleb kõik liha.

Minu süüteod on vägevamad minust, aga meie üleastumised annad sina andeks.

Õnnis on see, keda sina valid ja lased tulla e n e e ligi elama sinu õuedes; küll meid täidetakse su koja, su püha templi hävedest.

Kardetavate tegudega vastad sa meie õiguses, sa meie õndsuse Jumal, sa kõige ilmamaa otsade ja kauge mere lootus.

kes sa kinnitad mäed oma rammuga ja oled võetatud vägevusega,

kes sa vaigistad mere kohisemise, ta lainete mühina ja rahvaste müllu,

nii et ilmamaa äärte elanikud kardavad su imetähti. Pääkese tõusu ja loojangu maad sa paned rõõmsasti hõiskama.

Sina oled maa eest hoolitsenud ja teda jootnud; sa teed tema väga rikkaks. Jumala veesooneid on täis vetti; sa valmistad nende uudse vilja, kui sa nõnda maad valmistad,

kastes tema vagusid ja pudendades ta mullapangad. Vihmapiiskadega sa teed maa pehmeks ning õnnistad tema kasvu.

Sa ehid aasta oma headusega, ja su jäljed tilguvad õli.

Aru aasad lokkavad, kingud ehivad endid ilutsemisega.

Karijamaad täituvad lambakarijadega, ja orud on viljaga kaetud; nad hõiskavad, nad laulavadki. Taavet:

„Sõjahüüd ilmub 1 kord kuus. Tellimishind postiga aastas 1 kr. 25 su, ½ a. 70 s. Üksiknumber 10 senti.“

Ilumisaeg 29. juunil 1940. a.

Vastutav toimetaja: kapt. L. Luther.

Väljaandja: Päästearmee.

„Vaba Maa“ trükk, Tallinnas 1940. a.